

Ellen Strange Petersen: Mon ikke de fleste folketingsmedlemmer har en følelse af, at det somme tider kniber med kommunikationen til vælgerne? Det er jo ikke os alle beskåret at blive seriefigur i fjernsynet og derved nå ud til de tusinde hjem. Og vi har da vist også alle den fornemmelse, som forslagsstillerne giver udtryk for, at massemedierne gør mest ud af folketetinget, når der er politisk sprængstof i huset, mens det stilsiddende, saglige udvalgsarbejde forbliver ret upåagtet. Og vi kunne ønske, at vi i langt højere grad, end tilfældet er, kunne få fortalt vore vælgere, hvor energiske, initiativrige og samvittighedsfulde vi er eller synes vi er, sådan som også hr. Camre fremstillede det. Men når dette er sagt, så må jeg i fuld overensstemmelse med min gruppe erklære, at vi ikke tror på hr. Sigsgaards og hr. Kjær Rasmussens ønskedrøm: et folketingsblad gratis til samtlige husstande, omtalende alt, hvad der foregår her, i et lettilgængeligt, enkelt og klart sprog, et objektivt blad, der skal være under redaktion af medlemmer fra samtlige partier, og som samtidig skal stå åbent for debatindlæg, spørgsmål og svar — det lader sig simpelt hen ikke gøre. Jeg kan ikke forestille mig nogen redaktion, der kan gengive 14 dages folketingsdebatter og beslutninger i ugebladsformat på 12 sider på en sådan måde, at hr. Sigsgaard og jeg begge kan være lige tilfredse.

Ved enhver redaktion er der tale om skøn. Ved enhver opsætning, enhver overskrift foretages der en vurdering, en afvejning af stoffets betydning. Medmindre stoffet bliver så tørt som markedsnoteringerne i radioen, er der tale om en balanceakt, som bliver så vanskelig, at den nævnte redaktionskomité i hvert fald ikke får et minut til overs til politisk arbejde, og det kan vel heller ikke være meningen. Det er ikke til redaktionsarbejde, vælgerne har valgt os.

Udgivelse og distribuering af bladet vil vel koste ca. 30 mill. kr. om året, mener forslagsstillerne. Jeg tvivler på, at skatteyderne vil værdsætte et sådant forsøg til den pris.

Det siges i bemærkningerne til forslaget, at den, der vil følge folketetingets arbejde på basis af fortrykkene til Folketingsstidende, får for meget stof, fordi de langstrakte indlæg er besværlige og tidkrævende at læse.

Må jeg ikke godt i den forbindelse give hr. Sigsgaard og hr. Kjær Rasmussen og måske også andre et råd med på vejen: tal så lidt kortere i fremtiden, så bliver referaterne af de herrers taler heller ikke så langstrakte. I det hele taget tror jeg, at vi alle kunne være med til at løse i hvert fald en del af kommunikationsproblemet ved at prøve på at udtrykke os lidt mere hverdagsagtigt. Justitsministeren udsendte for kort tid siden en bekendtgørelse vedrørende sprog i cirkulærer m. v. Hvis vi alle prøver at tale noget mere ligefremt, mindre florumvundet, så tror jeg også, at vore dygtige journalister vil gøre meget for at viderebringe vores udtalelser, så kommunikationsproblemet bliver væsentlig mindre.

Og så har jeg en lille tilføjelse. Jeg har i senatet i Washington for nogle år siden set en lille brochure, som blev uddelt til alle besøgende på tilhørerlogerne. På forsiden stod, at hvis en senator ikke var at finde i salen, så måtte man betænke, at han gennemsnitlig deltog i, jeg tror nok det var 3.237 møder om året — det var i hvert fald et meget højt tal — og man kan som bekendt kun være ét sted ad gangen. Det samme problem står vi jo også over for daglig, vi kan ikke både være til udvalgs møder og her i salen. Og jeg tror, at en sådan brochure til folketetingets gæster måske ikke ville være helt af vejen. Det er jo, som hr. Camre også sagde det, ikke sjældent, at man hører folk undre sig over de tomme stole her i salen; vi, der er her, kan give en god forklaring på dem, og et sådant bidrag til kommunikationen ville jeg meget gerne være med til. Men forslaget om et folketingsblad som friabonnement til samtlige husstande kan mit parti og jeg ikke støtte.

From: Jeg synes, det er en rigtig dårlig idé, de to forslagsstillere har fået her. Vi har i forvejen en fri presse og en fri radio, vi har et frit TV plus de eksisterende folketingspublikationer, og jeg kalder derfor forslaget en overlappning af det allerede bestående, en overlappning, der vil koste 30 mill. kr. efter forslagsstillerens beregning, og selv om vi er vant til at regne med store tal, så er 30 mill. kr. da også en slags penge.

Forlagsstillerne siger: ja vel, vi har en fri presse, men det er en partipresse, og derfor er den ensidig. Det kan jeg ikke helt afvise.